

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. София , 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на дванадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000334 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 274 – 279 от ГПК.

Образувано е по жалба от 18.02.2021 г. на заявителя „Хромаком Р.С.Т.“ ООД срещу решението от 8.02.2021 г. по т.д. № 127/2021 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав, с което е потвърден отказ № 20201224003617-2/5.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20201224003617 **в частта** относно отказа за заличаване на съдружника К. Х. М..

В жалбата се твърди се, че неправилно СГС е приел, че условие за вписване на заличаването на съдружник поради прекратяване не членството на осн. чл. 125, ал. 1, т. 1 ТЗ е уреждането на последиците от неговото напускане. Сочи се, че смъртта на съдружника е довела до автоматично прекратяване на членственото му правоотношение, а породените от това последици следва да бъдат уредени впоследствие.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и отказа на длъжностното лице по регистрацията. Претендира разноски.

Агенцията по вписванията в писмен отговор оспорва жалбата. Претендира разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Софийският апелативен съд, след като прецени събраните доказателства и обсъди доводите по жалбата намира за установено следното:

Жалбата е подадена срока по чл. 25, ал. 4, изр. 2 от ЗТРРЮЛНЦ и е допустима. Разгледана по същество тя е **основателна**.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Хромаком Р.С.Т.“ ООД с жалба от 12.01.2021 г. срещу отказ № 20201224003617-2/5.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20201224003617, **в частта**, с която е поискано с заличаване на К. Х. М. като съдружник.

Жалбата е оспорена с отговор от 20.01.2021 г., подаден от Агенцията по вписванията.

От служебно извършената от въззивния съд справка в електронния Търговски регистър се установи, че дружеството е регистрирано на 3.09.2008 г. с капитал 60 000 лв. и съдружници П. Н. Д., с дялово участие от 31 800 лв., Ц. Р. Н. с дялово участие от 2 400 лв., И. И. П. с дялово с дялово участие от 2 400 лв., Н. П. Н. с дялово участие от 10 800 лв., М. Т. М. с дялово участие от 6 000 лв., О. И. П. с дялово участие от 4200 лв., и Т. В. Н. с дялово участие от 2 400 лв. На 27.05.2015 г. е вписано заличаване като съдружници на П. Д. и на Н. Н. и вписването на нови такива – Ц. Г. Г. с дялово участие от 31 800 лв. и К. Х. М. с дялово участие от 10 800 лв. На 19.06.2017 г. е вписано заличаване като съдружник на Ц. Г. Г. и вписването за нов такъв на Й. Г. Г. с дялово участие от 31 800 лв. При учредяването на дружеството за управител е бил вписан Д. И. М., който на 1.07.2016 г. е бил заличен и е вписан за управител К. Х. М.. На 14.01.2021 г. по последващо заявление с вх. № 20210108140440 е бил заличен като управител К. М. и е вписан за такъв Д. И. М., въз основа на решение по приложен протокол от 8.01.2021 г. на ОС на съдружниците.

Към процесното заявление с вх. № 20201224003617 е поискано заличаване на К. Х. М. като съдружник и като управител и вписване на Д. И. М. за управител. Към същото са приложени: 1) препис – извлечение от акт за смърт от 23.12.2020 г., издаден от район „Искър“ – СО, удостоверяващ смъртта на К. Х. М. на 20.12.2020 г.; 2) протокол от 22.12.2020 г. на ОС за освобождаване на К. М. като управител поради настъпилата смърт и за избиране за такъв на Д. И. М.; 3) декларация за съгласие с образец от подписа на новия управител с нотариална заверка на подписа от 23.12.2020 г.; 4) декларация на новия управител по чл. 141, ал. 8 ТЗ; 5) декларация на новия управител по чл. 142 ТЗ; и 6) пълномощно от 22.12.2020 г. от новия управител в полза на адв. Ирена Пандова за подаване на заявление за вписване на горните обстоятелства.

На 30.12.2020 г. длъжностното лице по регистрацията е указало по реда на чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛН на заявителя по да представи: 1) доказателства за редовно свикано и проведено ОС, на което е взето решение за промяна на управителя; 2) решения на ОС за изменение на дружествения договор, отразяващ настъпилите промени и уреждащ съдбата на освободените дружествени дялове на съдружника К. М..

За да постанови атакувания отказ от 5.01.2021 г. длъжностното лице по регистрацията е приело, че указанията му по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛН не са изпълнени – не са представени доказателства за редовно свикано и проведено ОС, на което да е взето решение за промяна на управителя; не са представени доказателства за съдбата на освободените дружествени дялове на съдружника К. М., нито е представен изменен дружествен договор, отразяващ настъпилите промени.

В обжалваното решение от 8.02.2021 г. СГС е споделил доводите на жалбоподателя, че уреждането на имуществените отношения с наследниците на починалия съдружник не обуславя прекратяването на членството и не е условие за вписването на заличаването на съдружника. Прието е, че прекратяването на членството налага ОС да вземе решение относно размера на капитала, а целият капитал следва да бъде разпределен между съдружниците и е недопустимо да останат неразпределени дялове или със същите дялове следва да се намали капитала, поради което следва да се отрази в дружествения договор, но тъй като такова решение на ОС не е представено, поради което и исканото заличаване на може да се извърши.

Въззивният съд намира, че решението е неправилно.

Предмет на жалбата е единствено отказът **в частта** относно заличаването на съдружника. В останалата част отказът не е обжалван, а именно – относно заличаването на управителя и вписването на нов, която промяна е и впоследствие вписана на 14.01.2021 г. по последващо заявление с вх. № 20210108140440.

За да бъдат вписани или обявени в търговския регистър съответните обстоятелства или актове, длъжностното лице по регистрацията следва да провери дали са изискванията на чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ, част от които са дали заявлението изхожда от правоимащо лице /т. 3/, дали към заявлението са приложени всички документи съгласно

изискванията на закона /т. 4/, както и дали съществуването на заявеното за вписване обстоятелство **съответствието му със закона** се установяват от представените документи съответно дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона /т. 5/. Безспорно е в съдебната практика, че при разглеждането на жалба по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ съдът не е ограничен в проверка само на правилността на приетите от ДЛР основания за отказ, а следва служебно да провери спазването на всички изисквания за вписване или обявяване в съответния регистър.

В конкретния случай е поискано заличаване на съдружник. Вписването на подобна промяна изисква установяването чрез документите по чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ на настъпването на основание за прекратяване на членственото правоотношение. Част от тези основания са уредени в чл. 125 ТЗ и те са: 1) смърт или поставяне под пълно запрещение на съдружника; 2) изключване; 3) прекратяване с ликвидация – за юридическите лица; 4) при обявяване в несъстоятелност; и 4) едностранно прекратяване на участието от съдружника с писмено предизвестие с най-малко 3-месечен срок. Извън тези хипотези прекратяване на членството може да настъпи и в други такива – напр. заличаване на дружеството, принудително изпълнение върху дружествения дял /чл. 517, ал. 3 ГПК/ и др. Без значение от основанията за прекратяване, неговото доказване е достатъчно за вписването на заличаването на съдружника. Ирелевантно за това вписване е дали са уредени всички други последици /имуществени, неимуществени вътрешноорганизационни и др./, които следват от вече настъпилото прекратяване на членството. Това е така, защото за промяната на едно вписано в ТР обстоятелство е достатъчно да се докаже правновалидното настъпване на самата промяна на същото обстоятелство, а не промените на други обстоятелства, които не са предмет на заявлението. Липсата на заявени и доказани промени в други вписани обстоятелства или обявени актове /напр. дружествения договор/ не може да доведе до отказ за вписване на заявеното обстоятелство, тъй като съобразно изричната разпоредба на чл. 24, ал. 1, изр. 1 ЗТРРЮЛНЦ отказ може да се постанови само при липсата на някое от предвидените в чл. 21 изисквания, а нито едно от тези изисквания по чл. 21 не обвързва съдбата на поисканото вписване на конкретното обстоятелство със съдбата на все още непоискано такова. Ако ДЛР установи, че заявеното за вписване обстоятелство е настъпило, то следва да бъде вписано. Ако същото обстоятелство обуславя и други промени, които обаче не са заявени, то това може да доведе до други евентуално последици, различни от отказ за вписване – напр. административнонаказателна отговорност по чл. 40, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ за незавявяване на вписване на обстоятелство или непредставяне на акт за обявяване в определения от закон срок. Прочее, вписването на едно обстоятелство изисква установяването единствено на юридическия факт, от който то произтича, а не установяване на други факти, които се явяват необходими последици на същия факт. Ето защо за вписването на заличаване на съдружник е достатъчно доказването на настъпването на основание за прекратяване на членственото правоотношение и нищо друго.

В конкретния случай подобно прекратително основание е доказано – настъпилата смърт на съдружника К. М., която ех lege е прекратила членството на същия в дружеството и е породила задължението на дружествения представителен орган да поиска отразяване в ТР на вече настъпилата промяна. Несподелими са и доводите на ДЛР и на СГС, че предпоставка за вписването на заличаването като съдружник е приемането и вписването на решения относно освободения дружествен дял на напусналия съдружник и за промени в дружествения договор, касаещи капитала. Подобни доводи не кореспондират с нито едно от изискванията на чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ. Прекратяването на членственото правоотношение вече е настъпило, а уреждането на последиците от това е ирелевантно за исканото вписване, тъй като тези последици не са предмет и на самото заявление за вписване, а то лимитира регистърното производство. Непоисканите промени по незаявиени обстоятелства не могат да обусловят отказ за вписване на доказана и реално настъпила промяна в заявеното обстоятелство. Ето защо обжалваният отказ се явява незаконосъобразен.

С оглед на изложеното обжалваното решение се явява неправилно и следва да се отмени, като се отмени и обжалваният отказ на АВ с указания да бъде извършено вписване на процесното заявление в обжалваната му част.

От страна на жалбоподателя е заявено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съобразно новоприетата разпоредба на чл. 25, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ (ДВ, бр. 105/11.12.2020 г.) в производството по съдебно обжалване на отказа за вписване съдът присъжда разноски на страните по реда на ГПК. Противно на

приетото от СГС регистърното производство по този закон не представлява охранително производство по ГПК, тъй като такива могат да бъдат само производствата пред съд или нотариус, а не и пред административен орган. Ясната воля на законодателя, вкл. и в мотивите на първоначалния ЗТР, а и в мотивите на последващи изменителни закони, е това производство да се уреди като административно. Това категорично следва и от разпоредбата на чл. 28, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ (ДВ, бр. 105/30.12.2016 г.), от която следва, че издаваните от ДЛР актове са административни, а такива могат да се постановяват само в рамките на административни производства. Отделен е въпросът, че охранителното производство по правното си естество са вид *административни* такива *per se*, тъй са *„безспорна администрация на гражданските отношения“* и са *„подвид на безспорната администрация изобщо, намираща израз в т. нар. облагодетелстващи административни актове“*^[1]. Означаването на един акт като „охранителен“ е с цел субектно, а не съдържателно разграничение – охранителният акт е административен акт, издаван от съдебен орган /най-често/, поради което е безсмислено ако този акт се издава от административен орган, той да не бъде наричан с истинското му име – административен акт, вместо с неговия синоним.

Следователно, обжалването на отказ за вписване в ТРРЮЛН е обжалване на индивидуален административен акт, а не на охранителен акт, какъвто могат да издават само съдилища и нотариуси.

Уреждането на обжалваемост на отказите на ДЛР пред общите съдилища, а не пред административните, макар и изключение не е прецедент, а е въпрос на законодателна целесъобразност – напр. на общите съдилища са подсъдни и адм. спорове по ЗСПЗЗ, а на административните съдилища са подсъдни и някои граждански спорове /напр. по чл. 1 ЗОДОВ/. Ето защо разпоредбата на чл. 541 ГПК не е приложима в случая, а разпоредбата на чл. 25, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ препраща към общите правила на чл. 78 ГПК. При положение, че разпоредбата на ал. 6 очевидно изхожда от идеята в това производство да се присъждат разноси, то алогично е да се приеме, че тя препраща към изцяло изключващата тази възможност разпоредба на чл. 541 ГПК – подобно препращане би било *non sens*.

При това положение и в зависимост от изхода на настоящия спор на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите разноси. Такива са доказани в общ размер на 411,25 лв., от които: 1) 7,50 лв. – за заплатената държавна такса за жалбата до СГС; 2) 200 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 11.01.2021 г.; 3) 3,75 лв. – за жалбата до САС, и 4) 200 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 19.02.2021 г.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно, доколкото е в размер на минимума по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Приложима се явява разпоредбата на чл. 11 относно частните жалби, доколкото жалбите по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ се разглеждат по реда на частните жалби по глава 21 ГПК. Предвиденият минимум е 200 лв. за една инстанция, което съответства на уговореното и претендирано адвокатско възнаграждение. Ето защо на жалбоподателя следва да се присъдят разноси в размер на 411,25 лв.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

^[1] така Ж. Сталев, БГПП, изд. 2012 г., стр. 58 – 59.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 8.02.2021 г. по т.д. № 127/2021 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав, и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ отказ № 20201224003617-2/5.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20201224003617, **в частта**, с която е поискано заличаване на К. Х.

М. като съдружник, по жалба на „Хромаком Р.С.Т.“ ООД.

УКАЗВА на Агенцията по вписванията да извърши вписване по partidата на „Хромаком Р.С.Т.“ ООД с ЕИК – 130924662 на обстоятелствата по заявление с вх. № 20201224003617, **в частта**, с която е поискано заличаване на К. Х. М. като съдружник.

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията, с адрес – гр. София, ул. „Елисавета Багряна“ № 20, да заплати на „Хромаком Р.С.Т.“ ООД с ЕИК – 130924662, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Христо Белчев“ № 11А, ет. 1, ап. 2, **сумата 411,25 лв.** – разноски за производството пред СГС и САС.

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на Агенцията по вписванията съобразно чл. 25, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____